

På sommarnöje.

Bref från Dalarö. Min lilla rara Konkordia.

Det var först sedan junihettan riktigt pressat musten ur oss, som vi beslöto att skaffa oss ett sommarnöje, hvilket vi egentligen ej alls hade råd till. Men om vi nu, mot mina principer i öfrigt, skulle våga oss till att lefva öfver våra tillgångar, så hade jag då föresatt mig att för det priset—att gå ifrån sina hela lifvet igenom genomförda åsikter och att ha utsikt att hela hösten få knoga för att reparera luckan — så skulle jag då icke hamna på rama bondlandet eller i någon vrå i skärgården, där vi dagen i ända skulle få sitta och titta på hvarandra, tre man högt, ty vi ha en liten förtjusande gosse. Nej, jag skulle se Hohenzollern och Drott, jag skulle kringsvärfvas af kejsrerliga och kungliga fläcktar, och jag skulle dessutom se folk, med ett ord ha »liffadt» vår semestermånad. Jag säger »vår», ty min man och jag äro ett.

Således for min man ut till Dalarö — åh Dalarö, det vattnas i mun på mig, bara jag tänker på det tjusande stället — för att hyra rum. Han kom hem ytterst belåten. Ett rum två trappor upp med hela hafvet utanför åt alla sidor och ett litet kök innanför med ett halfönster. Dessutom ett kontor längs efter inre väggen, där taket sneddade, ett mycket, mycket långt kontor med en glugg, där man kunde se solen gå upp och ned. Det lät ju förtjusande. »Var rummet stort V» »Ja, ganska rymligt.» »Hur många sängar fanns där?» »En naturligtvis.» »Men vi måste ju ha fyra, tre i rummet och så tjänstflickans. Ty vi ha icke någon jungfru, bara en flicka; vi tycka det är billigare.» »Ja, det får du naturligtvis taga med.» »Men har du beräknat utrymmet med tre utdragna sängar.» »Dra — » Min man har ett aldeles utmärkt mildt humör, såvida allting är i lag, men eljes är han litet retlig. Följaktligen »drog» jag mig genast ut i köket med mina funderingar.

Jag sydde mig genast tre ljusa lif till min gamla svarta kjol, som jag tvättade akvilajabark och vände, och så köpte ja mig ett sådant där svart trikotskärp, som går upp under armarne, och på min hatt satte jag hängande hvita spetsar i kanten och så var jag färdig att en vacker middag bestiga Dalaröström vid Blasieholmen åtföljd af son, flickan, tre sängar, en säck sängkläder, en lår med kökssaker och mat samt två koffertar med linne och kläder. Min man skulle komma efter via Saltsjöbaden. Jag tycker det låter fint att säga »via», därför gör jag det. Jag var glad, då vi kommo fram, sedan jag varit hänryckt öfver vår härliga skärgård ända till Skurusund, där min älskade gosse råkade att slå omkull ett tioliterskär med fotogen, och sedan han väl fått omkull det, så petade han ur korken; jag vill icke tala om, hur han såg ut, eller hur fartyget luktade. Jag hade fullt göra hela återstoden af vägen att hålla honom på afstånd från alla herrar med cigarr, men jag var glad, att min man ej skulle komma förrän

klockan nio, ty det var litet krångel med trappan och sakerna. Trappan ville icke låta töja ut sig och sakerna voro förut så hoppresade, som de gärna kunde bli, men det redde sig slutligen utan allt bråk.

Jag packade upp sängkläderna med all ifver för att ha litet fint och i ordning till min älskade Anton skulle komma. Kofferten släpades in i kontoret och ställdes under gluggen. Svårigheten var, att locke ej gick upp mer än en åttondel för några i taket utstickande bjälkars skull, men de var icke värdet att förlora modet för så litet. Kläderna hängdes upp på spikar ut efter väggarna, hvarigenom passagen blef mycket smal, men det gick nog. På köksbordet dukades en enkel supé, och så an sågo vi det bäst att bädda på förhand, ty gossen var sömnig af hafsluft och fotogenlukt.

Sängarne lyftades in; det tog en kvart att placera dem, och att draga ut och bädda dem hade svårigheter, som jag icke nu vill beskrifva, men det lyckades, och sedan jag lagt pysen, satte jag på mig min spetshängande hatt och min himmelsblå krage och vandrade i den ljufvaste landt- och aftonstämning ned till Vadsviken att möta min man.

O! Dessa promenader i solnedgången huru återkalla de icke i minnet kärleken ljufva vårdagar, då Anton ännu var smärt och brunlockig. Min själ tog sig en utflykt i minnets rymder, under det min näsborrar insöpo den friska hafsvinden. Alla svårigheter voro glömda, Anton sto i den sjunkande solens hägrande rosenslöja

Ångbåten gled sakta in emot stranden. »O, Anton, minns du. . .» »Det är då tusan att fruntimmer aldrig kan ha tankarne med sig. Glömde du inte den fördömda spjälkorgen, som jag har fått det nöjet att släpa med mig ... »

»Tyst, älskade Anton, jag skall bära den ända hem. Den stod visst bakom dörren.»

När vi gingo hem, hade solen sjunkit, och det drog en kall vind öfver Odinsvägen.

»Nå, hvad tyckte du om rummen?»

»Rummet? Jo, söta du, det är utmärkt bra och så vacker utsikt.»

»Jo, jag skulle tro det. Ja, så mycket har jag då sett, att herrar förstå sig bättre på att hyra lägenhet än fruntimmer.» Och med denna förnöjda anmärkning vandrade Anton upp för backen till vår bostad.

»Det var då ena eländiga trappor, det här, man får ju hissa sig opp med ett snöre.»

»Söta du, det såg du väl förra gången.»

»Man kan väl inte se allting heller, ha ögon bak och fram och åt alla sidor, när man har två timmar på sig att löpa kring hela Dalarö.»

»Åh ja, kära du, det blir så bra, när man väl kommer opp, så det kan du aldrig tro. Se här, stig in, jag har dukat kvällen i köket.»

Och så åto vi under stor förnöjelse vår enkla supé.

Först nu öppnade Anton dörren till sängkammaren.

»Hvad vill det här säga,» utbrast han, »hvar tänker du att jag skall stå, medan jag klär af mig?»

»Snälla Anton, det är ju en remsa invid sängen.»

»Remsa mig hit och remsa mig dit. Hvar skall jag stå, säger jag? Ser jag ut att kunna stå på en remsa? Hva sa?»

Nej, det gjorde han då verkligen icke. »Snälle min lille gubbe, försök ändå att klämma dig fram mellan byrån och kommoden. Du har ju för resten själf hy. . .»

»Jag undanber mig några pikar. Hvem kan då också tänka sig sängarne utdragna. Puh — jo, det gick.» Och så klädde han af sig, tyst och snällt, medan jag dröjde i köket.

»Elvira, är det meningen att jag skall ligga i ett örngott? Jag måtte väl inte vara någon dunkudde heller.»

O, ve! Jag hade tagit fel i skumrasket i garderoben. Mitt hjärta nästan stannade af förskräckelse. Nattskjortan, ja, hvar låg den?

»Söta, min lilla gubbe, vänta bara ett ögonblick, jag skall genast byta om.»

Och jag trängde mig fram till garderobsdörren, som med anledning af gossens säng bara kunde öppnas till en fjärdedel, och klämde mig igenom, trefvade mig fram mellan kjolarne till kofferten, som med anledning af bjälkarna icke kunde öppnas mer än en åttondel, stack ned armen, utan att akta på att järnbeslagen raspade i mitt skinn — och sökte.

»Till höger lakan — örngott — handdukar — till vänster — jo här — käre lille Anton, här — » Jag hade funnit ett par långa ärmor - »här är den.»

Jag trefvade mig tillbaka och kastade ut den till honom.

Under det jag sökte att ordna litet efter mig i kofferten, hörde jag hans röst på nytt. Jag vill icke säga, hur han började, men han slutade med att fråga, om jag ville kläda ut honom i mina eländiga, broderade trasor, så skulle han rifva etc.

Men nu hade jag funnit den rätta, och när jag kastade ut den, så brydde jag mig verkligen inte om, ifall den träffade honom midt i planeten.

Och så sofvo vi glada och lyckliga vår första natt på Dalarö.

Flickan sof också godt, fastän hon måste lägga hufvudet i köksskåpet, men där funnos inga råttor, bara spindlar och ett par små tvåstjärtar, men sådant påstod hon att hon icke frågade efter ett enda dugg.

Det var en liten scen på morgonen, därför att lilla älskade Otto, när han skulle klädas stående i sängen, oupphörligt skrek: »Jag vill stå på golfvet, på go-o-olfvet,» men som detta var omöjligt, så fick han slutligen nöja sig och allt gick bra.

Ja, vi trädde ut i Dalarövärlden vid det bästa humör och de gladaste förväntningar, putsade och fina. Anton fick genast fatt på ett par affärsvännor och de försvunno på hotellets nedre veranda, medan jag lämnades att göra mina iakttagelser allena.

Jag satte mig på bänken vid kyrkmuren och betraktade hafvet. Så var jag då vid detta majestätiska, enkla, rena, högtidliga haf, som jag så mycket drömt om. Jutholmen låg framför mig och baddade i solskenet och såg ut, som om den krupit upp ur Ottos leksaksask, där han har sina små hus och träd förvarade. Dalarö-ström kilade fram till bryggan och utstötte ett hest tjut, men ack, det tjusade ändå mina öron, det talade om lif och rörelse. Badortslif! Jag skulle ha velat taga hela världen i famn. Alla dessa trefliga gubbar, som gingo förbi mig, och små söta barn och . . . men medan jag satt med näsan mot hafvet och drömde, hörde jag plötsligt en röst, som sade: »Välkommen till Dalarö.» Full af hjärtliga känslor vände jag på hufvudet. O, fasa! hvilken gestalt jag såg framför mig! Lång, svartnuskig, krokent, trasig! Jag förstod hälsningens mening på ögonblicket och afskedade honom med några öre, hvilka genast i den närbelägna boden förvandlades till en ölbutelj. Det var min första bekantskap.

Min andra var af helt annat slag. Det var en kvinna med en viss ädel manhaftighet i hållningen, med rena, för att icke säga nobla drag och med milda ögon. Som ung flicka säges hon till stor del med egen hand uppfört ett hus åt sig, nu har hon kommit sig upp, så att hon försörjer flere släktingar. Allt kan hon, alltid är hon glad, oförtruten och oegennyttig, antingen hon står i sitt lilla kafé eller ger massage eller går med posten, ty hon är postmästarens högra hand, och därför kallas hon också »brefdufvan». Hon hör till dessa människor, som man måste betrakta med aktning.

Ja, följande dag skulle kejsartåget passera. Jag sydde med rördt hjärta en liten flagga i tyska färgerna, jag riktigt tränade mig till att uppfatta, hvad jag skulle få skåda med alla sinnen. Olyckan ville att affärsvännorna hade en liten välkomstfest för Anton, så att han kom tämligen sent hem, och när han äntligen kom, skulle han läsa tidningen. O! hvad han prasslade länge. Han hade dragit lavoaren till sig att ställa ljuset på, och jag fasade för hvad grannarne skulle säga, så sköt han med möblerna fram och tillbaka.

Klockan åtta skulle skeppen komma, och jag klädde mig tyst i min vrå i det vackraste jag ägde. Det är icke värdt att beskrifva det, men jag hade lagt det bredvid mig kvällen förut. När jag väl var klädd, skulle jag väcka Anton. Men det var lättare sagdt än gjort. Tiden led, men det var omöjligt, absolut omöjligt, och hvad fann jag? Under det han drog med lavoaren på natten, hade han skjutit sin egen säng en bit framför köksdörren. Där stod jag nu i all min ståt som en fågel i bur. Jag vågade ett försök att skjuta sängen tillbaka, men en grymtning af obestämdt innehåll förlamade all min kraft. Anton har icke något godt kopparslagarsinne, den rara lilla gubben.

Jag ämnade gråta en vers, då jag fick en lycklig ingifvelse. Garderoben . . . Jag klämde mig genom dörren med ståten och allt, knäböjde på kofferten och stack hufvudet ut genom gluggen. Det var i grefvens tid. Därborta syntes en rök. Mitt sinne betogs af vörndnad.

I morgonsolens ljus syntes snart den obeskrifliga Hohenzollern glida fram på vattnets lugna spegel. Den är pärlfärgad, fyra våningar hög, och de två gula skorstenarne stå som tända ljus på däckets. Hvilken hafvets boning för en kejsare!. Så stor, så underbar, så mäktig. Nu först förstod jag, hur

harmligt det stundom kan vara, att människan icke kan sätta en aln till sin egen längd eller ens två tum till sin arm. Men när jag tänkte på Napoleon på S:t Helena och Döbeln vid Jutas, som också voro små män, så tröstade jag mig. Det går ju an, när man kan föröka sin längd med en kejsarkrona eller med ett band om pannan.

Jag stack hufvudet ut och nickade, jag stack armen ut och viftade. Det var så ljuft att få bada sig i nådens solsken. I det ögonblicket kände jag, att jag skulle velat vara kejsarskeppets ringaste trappsoperska, men kejsarens fru ville jag inte vara, för hon har sju pojkar, och jag tycker, att man har alldeles nog med en. Och skeppet sänkte och höjde sina flaggor och hälsade på mig — det var det stoltaste ögonblick i mitt lif.

Efter kommo två små svarta tingestar, som snodde och kilade som ormar, och därefter kom ett grått vidunder, som jag saknar ord att beskrifva, men jag betogs af en vördnad så djup, att den hotade att kväfva mig, och jag neg upprepade gånger på kofferten, Och så gled alltsammans bort ur min åsyn, och jag saknar kraft att fortsätta. Anton, Otto, Dalarö var försvunnet för mig — jag gled själf bort med Hohenzollern, de små ormarne och vidundret — ha, hå, ja, ja,

Din trogna   *Elvira.*

